

БИБЛИОТЕКА
Прозна путовања

Наслов оригинала
Michael Lawrence
Maggot Pie

© Michael Lawrence
© за српски језик ОДИСЕЈА

Мајкл Лоренс

**ДУХ ИЗ
ПИШКИЛИШТА**

Превео
Петар Капуран

ОДИСЕЈА
Београд, 2010.

*За Синди,
чија ме задивљујућа машта
никада није изневерила када
моје идеје пресуше*

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Тешко ми је да вам ово испричам, али морам некоме. Јер, ако будем све задржао за себе имаћу кошмаре до краја живота, а ако ми нешто у животу не треба – то је још кошмара. Све је почело с глупим духом. Да само дух није...

Не, није тако. Све је, у ствари, почело тиме што сам сажаљевао самог себе. Зашто сам сажаљевао самог себе? Зато што сам ја, Зврле Мрак, најбаксузније дете у граду. Никад нисам себе доживљавао као претерано срећног, али одскора срећа и ја смо постали потпуни незнанци. Прогонила ме је мртва гуска и заробиле су ме зле гаће. Морате признати да то нису нормалне, свакодневне, уобичајене ствари које се догађају људима. Ипак, могао сам да претпоставим зашто су се све те ствари догађале баш мени, а не другима. То је све због онога што се догодило код Пишкилишта, ноћ пре поласка у школу.

Боље рећи, због онога што се није догодило.

Пишкилиште зовемо тако зато што је то место у које људи пишке. Дечаџи бар, свакако јесу. У нашем граду постоји традиција да дечаџи шишке у Пишкилиште ноћ пред почетак основне школе, да би их срећа пратила кроз школски живот. Не знам шта су девојчице радиле за срећу, никад их то нисам питао, можда им није

ни била потребна, али дечаџи су одвајкада пишкили у Пишкилиште. Тако је и мирисало. И изгледало је тако. Површина му је увек била прекривена неком прљавом пеном, а њу су прекривале муве које су непрестано облизивале своје ззззз-зззујаве мале усне. Пишкилиште није баш језерџе у коме бисте пожелели да вежбате технику леђног пливања.

Где сам, беше, стао? А, да, ноћ пре поласка у основну. Сви дечаџи из мог будућег одељења из школе „Весело сокаче” отишли су до Пишкилишта са својим очевима или старијом браћом, или већ с неким другим. Стајали су у кругу око Пишкилишта и пишкили дуго и с висине, за срећу. То је био баш дирљив призор – сви ти златни лукови који падају на пенушави одсјај месечине, док су се поносни рођаџи веселили, а дечаџи весело осмехивали, знајући да ће се стварно супер водити у школи.

То јест, сви дечаџи сем једног.

Мене.

Зато што ја, и само ја, нисам могао.

Можда је то била нервоза зато што је требало да пишким пред другима, не знам ни сâм. Требало је да могу, суздржавао сам се још од послеподневног чаја. Кад смо тата и ја изашли из куће морао сам да прекрстим ноге, мислио сам да нећу издржати до тамо. Међутим, шта се догодило кад је дошло време за најважније пишкање у мом животу? Ништа. Ни кап.

А онда су сви завршили и све очи су биле упрте у мене. У моју пишу, бескорисну и суву као барут. Велики број деџе тада још нисам познавао, тако да су ме углавном посматрале непознате очи, што је још више погоршавало ситуацију. А онда...

Те речи су ми се урезале у срце. Изговорио их је скоропетогодишњак Милић-Драгић. Тог дана смо се упознали. Дан када је Драгић постао мој главни непријатељ. Да он није изговорио те речи, остала деца их не би чула и не би од тога направила песмицу.

„Шта је било, ортак, да ти немаш неки чвор?”

Шта је било, имаш чвор?

Шта је било, имаш чвор?

Шта је било, имаш чвор?

Пишки-пишки.

А онда је потекло. Али не одакле је требало. Већ мало изнад. Из мојих очију. Окренуо сам се и побегао, испраћен ругањем и прозивкама. Мој тата је кренуо за мном, сустигао ме и отпратио до куће с руком на мом рамену. А на пола пута до куће...

Упишкио сам се.

И због тога ја сад немам среће. Тако сам барем мислио. Због тога сам током својих школских дана, кад год би ми се указала прилика, кришом одлазио до Пишкилишта и пишкио као манијак, у нади да ће се ствари поправити. До сада није уродило плодом, а ја имам још само мало времена да поправим ситуацију. У року од неколико дана Пишкилиште ће постати део паркинга. Паркинг ће бити део новог центра за рекреацију који се гради на месту старе циглане. Неће ми се баш поправити срећа ако будем пишкио на бетон.

Тог дана кад су почеле моје најновије невоље, рекао сам мами да идем до Пере и Анђеле, али сам у ствари кришом отишао до Пишкилишта. Леп дан. Велико, јако сунце, блиставо, плаво небо, паперјасти облачићи. Заузео сам уобичајену позицију уз Пишкилиште. Право

преко пута пенушаве воде се налазио недавно завршени центар за рекреацију. С једне стране били су остаџи старе циглане – три стара димњака која се више нису пушила. Никог није било на видику. Повукао сам рајсфершлус, наместио се, затворио очи и баџио се на посао. Само што сам почео, неки прохладни ветар ми је разбарушио косу и подигао мајицу. Отворио сам очи. И зинуо. Шест секунди пре тога свет је био светао и топао. А сад је био сав тмуран и хладан, и неки мали, црни облак био је паркиран директно изнад моје главе. И онда су се, једна за другом, десиле две застрашујуће ствари. Прво је велики облак љубичастог дима излетео из једног димњака, а затим је севнула муња из малог, црног облака изнад моје главе. Муња је погодила језерџе испред мене – *керууум! Керпау! Керпат!* – и успењушана вода је почела да се бућка и да прави мехуриће, као да се доле, у њој, налази нешто огромно и као да то нешто озбиљно размишља да искочи и да ме шчепа за грло. Коса ми је стајала потпуно усправно, кичма ми је била попут слагалице којој фали један део, а ја сам одмах помислио на неколико места на којима бих радије био. На пример, у својој соби са столицом на вратима.

Окренуо сам се. Покренуо ноге. И збрисао.

Да бих стигао кући од Пишкилишта, морао сам да прођем поред школске библиотеке и Бобовог и Бебиног унисекс фризерског салона. Ја иначе не трчим често, сматрам да је то лоше по здравље, и изгледа да се то видело пошто су људи упирали прстом у мене, девојчице су се смејуљиле, а неколико часних сестара прекрило очи, као да је то што нисам неки маратонац нека врста смртног греха.

Кад сам пролетео кроз врата Крелаја (наше куће), налетео сам прво на тату, који се враћао из баште да узме пиво.

„Да сам на твом месту, ја бих то склонио, Зврк”, рекао ми је. „Ако ти мајка то види има да тражи да те ухапсе.”

„Ма, о чему то причаш?” – рекао сам.

Он је погледао у предњи део мојих фармерки. И ја такође.

Зајечао сам.

Није ни чудо што су људи упирали прстом. Није ни чудо што су се смејуљили и покривали очи. Читав пут од Пишкилишта до куће, ја сам претрчао са шлицом који се отварао и затварао, а алатка је била...

Не, не могу ни да изговорим. Кад само помислим на то, дође ми да заплачем од муке.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Три недеље пре тога наш наставник техничког, Удубина, задао нам је пројекат. „Направите нешто”, рекао је. „Било шта што вам се допада, употребите машту.”

„Машту, наставниче?” То сам ја питао. „Мислите, уместо дрвета?”

„Да имам довољно дрвета, Мрак”, одговорио ми је уз дрвени осмех, „ја бих употребио *своју* машту да за све вас направим хелију из које не бисте могли да побегнете.”

„Али, онда бих ја употребио *своју* машту да побегнем, зар не?”

„А како би то урадио, кад ја хелију не бих опремио оруђем које ти је *потребно* за бег.”

„Једноставно. Употребио бих Драгићеву главу као овна за разваљивање. Нема ничег тврђег од ње.”

Драгић је зарезао на мене. Ја сам му показао неке прсте.

До краја треће недеље већина наших пројеката је била готова. Ја сам био прилично задовољан својим. У ствари, веома задовољан. Наставник Удубина ме је потапшао по рамену, а и други су рекли неке лепе ствари. Додуше, не и Пера. Перу би убило кад би га задивило нешто што ја урадим.

„Кућица за пса”, рекао је. „Генијално, с обзиром да ти немаш пса.”

„Тражили су нам да направимо нешто од дрвета, а не нешто у чему ће да живи пас.”

Поносно је бранио свој став. „Ја сам барем направио нешто корисно.”

„Корисно? Перо, то је пепељара.”

„Па?”

„Па, као прво, нико у твојој кући не пуши. Друго, направљена је од дрвета. Оставиш ли упаљену цигарету у њој, наћи ћеш се на раменима неког ватрогасца пре него што можеш два пута да подригнеш.”

Одједном се зачула нека хука, смејање и навијање. Направила се гужва око клупа с друге стране просторије. Пера и ја смо пошли да видимо шта се догађа. Ништа нисмо видели, док нисмо разгрнули пар рамена и пробили се напред. А чим смо пришли, пожелео сам да смо остали позади, јер је оно због чега су се сви узбудили био Никола Сморић који се разметао својим пројектом из техничког – малом гиљотином. Гиљотина, сама по себи била би океј, али Никола ју је примењивао у пракси, што није било океј. Служила му је за погубљење црва. Донео је конзерву пуну црва, на хиљаде њих, онако белих и мивољавих. Нико није хтео да их додирне, и нико их није додирнуо осим Николе, који би само завукао руку, без рукавица и без пинџете, извадио једног и ставио га на одређено место. Његова гиљотина је имала жилет на делу који се повлачио нагоре, а затим на притисак дугмета падао. Ссок! Две половине црва и даље су се мивољиле. Било је ужасно. Одвратно. Никола никад није био толико популаран.

Додуше, не у мојим очима. Ја имам неки проблем са стварима које су копрцаво-мивољаве. Кад смо били мали, Пера је проводио сате вукући, тачније развлачећи

црве из земље да би видео колико могу да се растегну пре него што пукну. Мени би припала мука и од самог гледања. Мислим, буквално сам повраћао. А то су били само баштенски црви. Вероватно бих се следио од страха кад бих видео змију у тамној ноћи. Паукови – у реду. Пацови – није фррка. Али, стави ме поред мигољастог створења попут змије, глисте или црва, и нема шансе да се не онесвестим. Нисам се онесвестио тог дана кад је Никола донео своју конзерву пуну црва и кад их је претварао у мале близанце, али било је близу. Застала ми је кнедла у грлу. Ухватио сам се за Перу да не бих пао, али ме је он само отресао. Онда сам пао на колена, испузао кроз све ноге које су узбуђено скакутале и дотетурао се до прозора да напуним плућа свежим, чистим ваздухом без црва.

После школе смо морали да однесемо кућама своја дрвена ремек-дела. То није проблем за некога са пепеларом или беби-гиљотином, али било је мало теже за неког с кућицом за псе. Наравно, питао сам Перу и Анђелу да ми помогну, али Пера је планирао да од грешке до грешке препише мој домаћи из мате, а Анђела је била на курсу кик-бокса за девојчице, који је држала наставница Викић. И тако сам ја кренуо сâм, с кућицом за псе на рамену. Нисам хтео да је носим кроз препуни тржни центар, па сам скренуо у Сливничку улицу. То није била пречица, али у Сливничкој улици нема радњи, тако да нема шансе да сретнем превише људи који ту нешто купују. Кућица је била прилично тешка, тако да сам стално морао да застајем и да је спуштам, или да променим раме, да бих на крају сам нашао најбољи начин како да је носим, а то је било на леђима, попут велике дрвене грбе.

Дошао сам до места на коме је била циглана, а на коме

ће ускоро бити нови центар за рекреацију. Док сам пролазио поред Пишкилишта, сетио сам се шта се јуче догодило. Кад сам се сад тога присетио, није ми изгледало тако страшно. Неки чудан трип са временом. Па, барем онај део са облаком и муњом. Нисам хтео да мислим о угашеном димњаку који је изненада почео да се дими. Одлучио сам да се испишким за срећу. Спустио сам кућицу за псе поред Пишкилишта, откопчао рајсфершлус и нанишанио. Овог пута сам очи држао отворене.

Кап, кап, кап. (То сам се ја чуо.)

„Добро. Хиљаду и један. Крећемо.” (То нисам био ја.)

Ово морате да замислите. Ја стојим на ивици тог смрдљивог, старог језерцета, поред мене стоји кућица за псе, без пса, једна рука ми је на куку, друга није, и у том тренутку се то у шта пишким подиже попут великог таласа, а онда се спусти и целог ме потопи. Овог пута нисам заборавио да затворим рајсфершлус. Затворио сам га толико јако да је мало фалило да разбијем вилицу. Само сам стајао, дахћући и цедећи се, с мокром одећом која се слепила за мене, а жута пена од мокраће ми је цурила са носа. Очи су ми биле мокре, тако да сам морао јако да трепћем да бих видео, а од тога што сам видео, одмах сам се узврпољио*. Нисам више био сам. Тинејџер са дредовима и без мајице стајао је до паса у Пишкилишту. И говорио је.

„Твоја жеља је за мене заповест, о...”

Застао је након „о”, а уста су му се искривила, као да су му се усне рвале једна с другом, али је напokon, кроз зубе изговорио:

„*Господару.*”

* У случају да нисте знали, ја се нисам родио под именом Зврле. То је надимак који сам добио још у колицима. Људи су приметили да сваки пут када сам узбуђен или нервозан почињем да играм, а прсти ми се грче и лактови млатарaju. То ми се и дан-данас дешава. И то прилично често. Неки моји наставници луде од тога.

„Шта?” – рекао сам брзо, скакућући и пљуцкајући прастару мокраћу.

„То си ти”, рекао је.

„Шта сам то ја?”

„Ти си ме призвао, што ме чини твојим понизним слугом. Немој да ти то удари у главу, то је само једна од оних глупих ствари које морамо да кажемо. Мени баш не лежи та понизност.”

„Мој слуга?” – питао сам бришући лице о рукав.

„Ја сам дух”, рекао је, терајући неке муве. „*Твој дух*. То значи да морам да ти се покоравам, свиђало ми се то или не. Ако одбијем, враћам се тамо одакле сам дошао, а искрено да ти кажем, пријао би ми мали одмор од овог места.”

„Вау”, рекао сам. „Чекај, полако. Дух? Ти си дух? *Мој дух*? Ти мораш мене да слушаш? Мене? Зврлета Мрака, највећег баксуза на свету?”

Закорачио је ка мени кроз пенушаву воду. Ја сам закорачио уназад. Веће су шансе да је неко ко рони по урину опасни психопата него дух.

„Опусти се”, рекао је. „Нећу те повредити. Овде сам да ти остварим снове. Да испуним жеље.”

„Ж-жеље?” – рекао сам, дивље се трзајући. Ово је постајало озбиљно.

„Жеље. Три. Управо си добио на Пишкилишној лутрији, мали.”

Одгацао је до једне ивице и изашао напоље. Погледао сам га једном од главе до пете. А онда још једном од пете до главе. Изгледао је као да има седамнаест година и кошуља није била једина ствар која му је фалила. Није имао *ништа* на себи. Престао сам да цупкам и да се трзам. А кажу да духови долазе у пуној опреми. Мало сутра!

„Ох, капирам”, рекао сам. „Неко из разреда ми смешта. Драгић? Да, вероватно Мили-Драги. Ко си ти, неки његов ортак или болесни рођак?”

Нудиста из Пишкилишта ме је мрко погледао. „Желиш ли да кажеш да ја нисам онај за кога се представљам?”

Ништа нисам рекао. Само сам се глупо осмехнуо, погледао у страну и наставио да капљем у тишини.

„Потребан ти је доказ, је л’ тако?”

„Шта ћеш да урадиш?” – питао сам. „Створићеш летећи ћилим за велики обилазак димњака старе циглане?”

Промрмљао је нешто на неком страном језику и замахнуо руком. Зачуо сам режање иза себе. Скочио сам. И погледао. У мојој кућици за псе је био пас. Ротвајлер. Лоше расположен.

„Откуд се он створио?”

„Немој мене да питаш, ја сам само комшија шаљивџија”, рекао је нудиста са дредовима који су се џедили.

Ротвајлер је изашао из кућице и почео да режи и шкљоца зубима гледајући у моја колена и чланке. Окретао сам се и увијао, покушавајући да се браним а да не ставим руке између себе и његових сурових чељусти.

„У реду је, само се игра с тобом”, рекао је мој нови друг, онако како то чине људи пре него што вам њихов омиљни кућни љубимац откине ногу.

„Ја нисам играчка!!!” – завршио сам.

Насмејао се овоме, али мора да је нешто учинио пошто је ротвајлер престао да кидише ка мени. Престао је да ради било шта, само се растопио. Постао је барица пенушаве воде која је отицала у земљу.

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

Срце ми је снажно лупало и покушавао сам да се смирим док се чурак из Пишкилишта дивео погледу – гомили шљунка која је некад била циглана.

„Ти стварно јеси дух”, рекао сам кад ми се мало повратио дах.

„Стварно јесам”, рекао је.

„Не говориш као дух. И не изгледаш тако. Мислим, откад духови изгледају као тинејџери и откад носе дрехове?”

„Ја могу да изгледам како хоћу. Ово ми се чинило одговарајуће за време и место у коме смо.” Погледао је надоле, ка себи. „Ништа нисам изоставио, зар не?”

„Баш ништа. Можда си нешто и могао да додаш, чисто да не морам стално да гледам у страну. Дакле, ти у суштини ниси дух тинејџер?”

„Тешко. Да изгледам сходно својим годинама, примао бих десет пензија.”

„Али, зашто Пишкилиште? Зар духови обично не блеје у лампама или флашама или тако неким стварима?”

„Нисам ја изабрао да живим тамо доле. Пре него што ме је нека вештица у седаманестом веку довукла овде, живео сам у урни у Прагу – мислим на град у Чешкој, а не на кућни праг.”

„Мислио сам да духови живе на местима попут Багдада и да служе калифима или султанима или сутлијама.”

„Сутлијама?”

„Женама султана.”

„Жене султана се зову султаније.”

„А, да, увек побркам то двоје.”

„Знаш, то ме заиста погађа”, рекао је. „Неко исприча пар прича о духу из Персије или неког тамо места, и цео свет помисли да дух не може да живи *нигде* другде.”

„То је тачно. Никад раније нисам чуо за чешког духа.”

„Нисам ја Чех. Само сам тамо провео отприлике један век. Ја сам пореклом из Монголије – Морон.”

„Еј, нема потребе да будеш груб према себи, како сам ја то могао да знам.”

„Морон”, рекао је, „то је главни град једне покрајине у Монголији.”

„Није!”

„Јесте.”

„Ох, човече. Ако се неком не свидиш, могао би да те зове морон из Морона.”

„Наравно, само ако му не би сметало да његова глава послужи као топовско ђуле.”

Није био задовољан. Буљио је у мене. Приметио сам нешто што ми је промакло.

„Еј. Твоје очи.”

„Шта је с њима?”

„Љубичасте су. Љубичаста није боја људских очију. Ако фураш цео тај хомосапијенс фазон, мани се љубичанствене. Изабери неку другу боју.”

„Очи су једина ствар коју дух не може да промени”, рекао је. „Који год облик или форму да узме, ако она има очи, оне морају бити љубичасте.”

„Незгодно. Слушај, шта кажеш на то да обучеш не-

што? Некако се очекује да будеш обучен кад си оволико далеко од шпанске плаже.”

„Океј. Чим се истуширам.”

Нешто је промрмљао на монголском, покрет руком и млаз бистре, чисте воде кренуо је апсолутно ни из чега изнад његове главе. Окретао се укруг испод млаза, прао се испод пазуха и још понегде. Онда је вода стала, а он је остао да се суши под зраком светла. Пошто сам ја и даље био натопљен од главе до пете водом из Пишкилишта, и пошто сам прилично ружно мирисао, мало ми је фалило да протраћим жељу на туширање на брзака и зрак светла.

„Какву одећу би требало да обучем?” – питао ме је кад је завршио.

„Није битно. Нешто нормално, попут моје.”

Још једно мрмљање, још један покрет руком и био је кроз обучен. Имао је на себи униформу школе „Весело сокаче”. Нисам хтео да коментаришем.

„Кажеш да си ти мој дух и да сам те ја призвао”, рекао сам. „Како то функционише? Ја се нисам бавио никаквим призивањем, колико знам.”

„Хиљаду и један пут си испустио воду у моје језерце”, одговорио је, дивећи се себи у огледалу његове висине којег само тренутак раније није било ту. „Хиљаду и једно пишкење је магични број који је учинио да будем твој. Јуче је твоје хиљадито пишкење било позив на моје буђење.”

„Промена времена, муња, љубичасти дим из димњака?”

„Мрзим кад ме ометају у сну.”

„Али, ја сам ту шишкио од свог петог рођендана. Хоћеш да ми кажеш да си ти бројао све време?”

„Нема ту доле богзна какве забаве.” Велико огледало се претворило у отмену фотељу са столичицом за ноге. Дух је сео и дигао ноге. „Хоћеш да почнемо?”

„Да почнемо?”

„С твојим жељама. Знам ја вас људе. Једва чекате да навалите чим знате да по први пут у вашим бедним, малим животима можете да имате шта год пожелите.”

„Не волиш нас баш превише, зар не?”

„Ви сте инфериорна врста”, рекао је. „Инфериорна врста којој морам да служим. То је као да ти мораш да се покораваш веверици. Понижавајуће. Хајде, прва жеља.”

„Је л’ морам одмах да је пожелим? Мислим, да је ово пакет од педесет жеља, па у реду, али три... мора мало да се размисли.”

„Ви људи, никад нисте захвални. Али...” Завалио се назад у своју фотељу, прекрстио ноге и затворио очи. „Могао бих да се одморим од те воде. Мозак почиње да ми се смежурава. ’Ајде, слободно размисли.”

„Причај ми о вештици из седамнаестог века”, рекао сам. „О томе како те је довела овде и зашто.”

Отворио је једно љубичасто око. „Да ли те то занима?”

„Не. Али бих могао то да слушам док смишљам жељу.”

„Добро.” Затворио је око. „У то време, ово је била сеоска бара која је служила за искушавање вештица. Људе који су били оптужени за вештичарење (углавном жене) бацали су у њу. Ако би плутали, проглашавали су их за вештице и вешце, а ако би се удавили, били би ослобођене сумње.”

„Тад је било већ касно за извињење”, рекао сам.

„Помало. Једног дана, једна од правих вештица је изрекла чини за призивање духова, док је испливавала

по четврти пут. Она можда није ни знала да су то чини за призивање духова, али биле су, и она је призвала једног. Мене. Чак са сунчаног Крфа.”

„Зашто баш тебе? Зар није било неког ближег?”

„Била је сезона одмора.”

„И онда си ти овој вештици дао три жеље и она је пожелела да буде спашена и ти си је спасао?”

„Не, не баш.”

„Па, шта се догодило?”

„Извукли су је из језерџета, запушили јој уста и спалили је на ломачи пре него што је успела да пожели било шта. Као, на пример, да је не спале на ломачи.”

„Али ти ниси морао да останеш, зар не? Мислим, зашто се ниси вратио назад у Грчку, ако је тамо тако лепо?”

Отворио је очи. „Језерџе је место где ме је призвала и зато је језерџе сада мој дом. Тако то иде.”

„И зато што су некад овде бацали вештице, сада људи ту пишке за срећу.”

„Да.” Насмејао се. „У шта све не верује твоја сорта!”

„Стани мало, хоћеш да кажеш да не доноси неку посебну срећу ако пишкиш овде ноћ пре него што кренеш у школу?”

„Тако је. Потпуна глупост. Само празноверица, голо сујеверје.”

„Значи, ја сам узалуд пишкио овде свих ових година?”

„Да, осим онда кад би ти загустило.”

„Па, ако то није истина, како онда ја толико немам среће, а друга деца имају?”

„Проста ствар. Ти си природни баксуз.”

Ово су биле лоше вести. Али, када сам погледао на сат, схватио сам да немам више времена.

„Морам да идем. Мојој доброј, старој мајци коса побели ако се не вратим из школе пре него што дође с посла.”

„Шта ћемо са три жеље?” – упитао је дух.

„Је л’ могу да ти их кажем касније?”

„Ти си шеф. Барем док ти их не испуним.”

„Како да те призовем?”

„Само реци ’Хоћу да ми испуниш жељу’ и ја ћу се појавити.”

Оклевао сам. Ово је било предобро да би било истинито. Овакве ствари се једноставно не догађају Зврлету Мраку. Хтео сам да се уверим да нема нека зачкољица због које ћу доживотно морати да чистим све клозете у граду, или тако нешто.

„Могу да пожелим било које три жеље?”

„Било које.”

„И ти ћеш ми их испунити.”

„То ми пише у опису радног места.”

„Значи, кад бих то хтео, могао бих да пожелим и да ме прати срећа.”

„Могао би.”

„И добио бих то?”

„Сасвим сигурно. Али, морам да те упозорим. Пази шта желиш. Од овог тренутка, ако пожелиш нешто у мом присуству, ја ћу то морати да испуним, а ствари се могу вратити у пређашње стање само другом жељом. Добро размисли пре него што изговориш реч ’жеља’. У реду?”

„У реду. Али само да будем потпуно сигуран... када бих на пример рекао: ’Желим да ми однесеш кућицу за псе до куће, желим да не будем прекривен мокраћом и

желим да мајка престане да ме гњави с домаћим', ти би само замахнуо руком и то би све било одрађено?"

Отмена фотеља и столица за ноге несталоше. Дух паде на земљу, уз тресак.

„Ово је вероватно рекорд”, рекао је.

„Шта то?”

Устао је одмахујући главом у чуђењу. Подигао је моју кућицу за псе на леђа и упутио се ка насељу Поточкова фарма.

„Управо си протраћио све три жеље у једној реченици.”

„Не, не”, рекао сам, сустижући га. „То су само били примери. Само сам постављао питање да бих разјаснио ствари.”

„Упозорио сам те. Био сам веома јасан. И шта ти одмах потом урадиш? Кажеш: 'Желим да ми однесеш кућицу за псе до куће, желим да не будем прекривен мокраћом и желим да мајка престане да ме гњави с домаћим'. Сваки пут си рекао 'желим', тако да немам другог избора осим да ти све то испуним.”

Колена су ми клецнула. „Мислиш, то је то? Искористио сам своје три жеље?”

„Зар ти не носим кућицу за псе?” – питао је.

„Да, али...”

„Јеси ли и даље прекривен мокраћом?”

Опицао сам своју одећу и косу. Суви као барут, није било ни пене, ни мириса.

„Не, али...”

„И хоће ли мајка да престане да те гњави за домаћи?”

„Не знам, хоће ли?”

„Хоће.”

„И, значи, стварно су ми отишле све жеље?”

„Аха. Твоје право на жеље је искоришћено. Сада немаш више права на жеље. Испуњавање жеље више није на менију.”

Безвољно сам се вукао док смо ишли кући. Кад смо стигли, ја сам га одвео на задњи улаз. Дух ме је пратио у башту и спустио кућицу за псе близу маминог врта.”

„И, шта сад?” – упитао сам, убијен у појам, док сам невољно гурао прст у гузу баштенског патуљка.*

„Нестаћу у облаку дима и вратити се тамо где си ме нашао да проведем још једну вечност. Баш ти хвала, господару.”

„Жао ми је.”

„Ни упола онолико колико је мени жао. Да ли мислиш да се мени *свиђа* тамо доле?”

Појавио се облак дима и он је нестао. Сетно сам се окренуо на другу страну. Управо сам хтео да ставим кључ у браву кад су се врата нагло отворила.

„Касниш!” – завапила је моја мајка. „Где си био после школе?”

„Морао сам да донесем свој пројекат из техничког кући.” Показао сам јој га. Она га је бледо гледала. „То је кућица за псе”, обавестио сам је.

„Али ти немаш пса”, рекла је.

„То је ШКОЛСКИ ЗАДАТАК!” – викнуо сам.

Она је поскочила. „Нема потребе да ми одгризеш главу.”

Дубоко сам удахнуо да бих се смирио. „Овај, мама...”

„Шта је?”

* Тајно место на коме држимо кључ од задњих врата.

„Више никад нећу радити домаћи. Баш *никад*. Домаћи и ја се од данас више никад нећемо срести. Шта имаш да кажеш на то?”

„То је твој домаћи”, одговорила је. „То нема никакве везе са мном.”

Охо, оно је заиста био дух. И ја сам заиста искористио своје три жеље које су могле да ми преокрену живот. Шта кажете на *тај* баксуз?

